

DE KINDERDOOD.

Het was een kleine, stevige bengel uit den beteren arbeidersstand. Zeer vroom opgevoed. Zijn avondgebedje luidde:

„Lieve Heere, maak mij vroom,
Dat ik in den Hemel koom.”

Twee jaar geleden begon hij te sukkelen, en schoon hij tusschen elken aanval door toch zijn bolle wangen terugkreeg, was er geen ziekte in de buurt, of 't sloeg op hem neer. Zoo kreeg hij eindelijk ook roodvonk en moest naar de barakken. Toen hij eenmaal weer thuis was, had hij zijn avondgebedje veranderd. Nu luidde 't:

„Lieve Heere, maak mij vroom,
Dat ik *uit* den Hemel koom.”

„Waarom bid je nou zóó?” vroeg zijn moeder verschrikt.

Hij is de vijf jaar van zijn leven nooit op zijn mondje gevallen, en beweerde zeer gedecideerd:

„Wel, ik *wil* niet in den Hemel komen. Ik dank je wel! Dan moet je in het lijkenhuissie — we wisten allemaal best, waar dat was, in 't Ziekenhuis! Ik zal heel zoet zijn, en dan moet onze lieve Heer me *uit* den hemel laten — ik wil niet doodgaan, ik wil hier blijven, bij jou!”

Er hielp geen praten tegen. Ook standjes hielpen niet, noch dreigementen. Hij bleef bidden:

„Dat ik *uit* den Hemel koom”.

Vaak, in zijn laatste dagen, heeft hij gezegd: „Ik wil niet dood gaan. Ik wil *uit* den Hemel blijven!”

Zijn geest en zijn geestkracht bleven ongebroken — tot 't laatste toe was hij een stoute bengel die zich krachtdadig verzette tegen iets, waar hij geen zin in had. Na iederen hoestbui was 't weer: „ik *wil* niet doodgaan — ik wil *uit* den hemel blijven.”

Hij verteederde er zich niet om — hij ging er niet om huilen, of smeeken. — Hij beval, hij eischte, hij decreteerde. — Het heeft hem niet geholpen.

NANNIE VAN WEHL.